

Prolog

„už jsme přišli o dva sourozence, takhle to nemůže jít dál. Možná jsme sem nikdy neměli přijít.“

Robert po plese doprovázel Elis domů. Celou cestu byl zamklý, pořád se trápil.

Elis

„**ch**ceš o tom mluvit?“

„ani ne víš, napadlo mě, kdybych šel ven s ním, třeba by se to nestalo.“

„takhle nesmíš myslet to, co se stalo, už nic nevrátí.“

„já nevím, jak to bez něj zvládnou, vždycky tu byl a teď je prostě pryč.“

„časem se všechno zahojí.“

„doufám, že máš pravdu.“

„už jsme tu.“

„dobrou noc, já se půjdu opít.“

„uvidíme zítra.“ řekla a políbila ho na tvaň.

Když se Elis vrátila domů, ihned ji Lauren objala.

„jsi v pořádku?“

„jistě, že ano.“ podivila se.

Do pokoje vstoupila matka „oh zlatíčko slyšeli jsme, co se tam událo, měly jsme starost.“

„nic mi není to Robertův bratr je mrtvý.“

„možná, že je to dobře.“

„mami, to neříkej. Tomas byl velmi laskavý člověk.“

„ale zlato on nebyl člověk nikdo z nich.“

Venku před domem se čaroděj chystal ke kouzlu.

„defarflame!“ zvolal do prostoru.

Elis a ostatní neměli ani tušení, že se něco děje když se najednou v místnostech začal rozhořivat oheň.

Byl silný magický oheň, který se nedal uhasit.

V několika okamžicích už oheň zachvátil skoro celý dům.

„proč to nejde uhasit.“ zeptala se Elis.

„to bude magie, musíme pryč!“

Ale oheň jako by věděl kam se rozšiřovat, aby znemožnil únik. Navíc okolí zaplavoval kouřem, který dusil všechny uvnitř.

Nason přiběhl k domu, kde si všiml čaroděje.

„kdo jsi?“

Uslyšel z domu výkřik a otočil se. Když se otočil zpět, čaroděj byl pryč. Nason rozkopl dveře a vstoupil do domu. Všude byl jen oheň a kouř, mezi stoly uviděl Lauren a vynesl ji ven. Když se vrátil, pátral po Elis, nakonec ji našel až na chodbě. Elis byla značně popálená a bezustání kašlala. „sakra musíš žít, bratr by to bez tebe nezvládl.“ Nařizl si zapěstí a dal jí napít své krve. Elis v okamžiku přestala kašlat a opět mohla dýchat. Vynesl ji ven „kde je Helena? zeptal se. „ještě uvnitř.“ „sakra.“ vrátil se ji hledat. Po chvíli ji vynesl ven, byla v bezvědomí, nadýchala se příliš kouře. „mami prober se, nemůžeš něco udělat?“ „moje krev neléčí.“ „ale mě pomohla.“ „to je něco jiného má krev ti vyčistila tělo.“ „mami no tak vzbud' se!“ „neslyším jí tlouct srdce, je mi to líto. Půjdu po tom čaroději.“

„mami, tomu nevěřím.“ Elis tolik naříkala, až se její emoce usměrnily v magii. Kolem Elis se ze země zvedali kamínky a vznášeli se kolem ní. Lauren jen nevěřícně koukala.

Nason mezitím spěchal za čarodějem, když se skoro srazil s Lusy. „co tu děláš, nemáš už spát.“ „nejsem žádná malá holka, navíc někoho jsem tady viděla.“ „kde, jdu po čaroději.“

Robert

Robert seděl v putyce, když dostal zprávu od Lusy, že se mají sejít v jednom opuštěném domě. Popraskané zdivo a pavučiny tato budova byla opuštěna už před lety. Procházel další místnost, když uviděl na zemi krev. Podle pachu a chuti patřila Nason. „co se tady sakra stalo?“ Vešel do vedlejší místnosti a zhrozil se. Nason s Lusy klečeli svázaný na kolenou a za nimi stál neznámý muž. „co se tu děje?“ „čekal jsem tě Roberte!“ „ty mě znáš?“

„jistě vím o tobě a tvých sourozencích. Zahrajeme si takovou hru.“
„na nějakou hru ti kašlu okamžitě je pust nebo zemřeš!“
Čaroděj vytáhl krystalovou dýku „važ svá slova, dám ti tedy na výběr, koho mám zabít.“
„co to povídáš?“
„bude to bratr, co zradil celou rodinu a zabil Kate nebo to bude přesladká sestra, co dokáže léčit krví?“
„jsi blázen, jestli si myslíš, že někoho vyberu.“
„koho vybíráš?“ zařval čaroděj.
„vybírám sebe! Budu to já.“ řekl Robert sebejistě.
„špatná odpověď.“ řekl a bodl Nasona do krku.
„né!“ vykřikl Robert a chytil čaroděje, vytrhl mu dýku a zabodl mu jí přímo do srdce.
Zabodl ji tak silně, že ho až přišpendlil ke stěně. Čaroděj se na nic nezmohl, dýka vykonala své.
Rozvázal Lusy a spěchal za bratrem.
Nason umíral, jeho kůže šedla a žíly usychali.
„bratře vydrž!“
Nason chytil Robertovu ruku „odpusť mi.“ řekl a bylo po všem.
„víš, čemu nerozumím?“
„čemu Lusy.“
„že toho o nás tolik věděl naše jména a schopnosti.“
„máš pravdu děje se tu něco divného.“

Robert vzal tělo Nasona zpátky domů, kde na ně už čekala Melisa.

„co se stalo?“
„ty nevíš? Nějaký čaroděj o nás věděl úplně všechno a jediný člověk, kterej mu to mohl říct si ty.“
„o čem to mluvíš, myslíš, že s ním spolupracuju.“
„přesně to si myslím spolupracuješ s ním, abys nás všechny zabila.“
„to přece není prav...!“
„je to pravda.“ vykřikla Elis ještě u dveří.
„když jsem se s ní sešla všechno my řekla doufala, že jí v tom pomůžu.“
„matko je to pravda?“ zeptala se Lusy.
„mé dítě já chtěla napravit svou chybu.“
Lusy se rozplakala a odešla.
„tvá zrada bolí, nikdy bych si nemyslel, že by matka chtěla zabít své děti.“
„děti, které se změnily v monstra, musela jsem to udělat.“
„už dost!“ zařval Robert a svými drápy ji bodl do ramene.
„ty se opovažuješ na mě stáhnout ruku!“ odhodila Roberta kouzlem.
„klesl si níž, než jsem myslela.“ řekla a zmizela v oblaku bílého kouře.
Robert vstal, byl rozhodnut. „neodpusťím nikomu, kdo ublíží mé rodině ani, když si to ty.“

